

LI.

III

Ista est distinctio xxxvi. huius tertij libri. In qua magister postquam egit de virtutum et honorum ad iniucem comparatione. Agit de virtutum conuersione. Et tria facit. Nam propter conuersionem querit primo. An ab habente unam virtutem omnes habeant. Secundo an ab habente unam virtutem omnes equaliter habeantur. Tertio inquit de conuersione preceptorum. quibus actus virtutum repant. Primum vero visus ibi. An unum deo pariter. Secundum visus ibi. Cum autem duo sunt. Tertium visus ad finem dist. In speciali ista magister stat in tribus propositionibus. Quae prima est hec. Virtutes ita sunt conuere qd vna sine oibus haberi non pot. Hanc magister insinuans querit. An virtutes sunt conuere. qd vnam habet oes habeat. Et rident qd sic. qd pbat aut oritate b. Hiero. qui dicit ipse sic sibi coherere qd vna habet oes habeat. et qd vna caret oibus caret qd etiam pbabile est. Nam ex charitate est oim virtutu et legis plenitudo. Igitur in quocunq; est charitas in eo sunt oes virtutes. Secunda propositio. Quis virtutes inter se fore equaliter debeat teneri. possunt tamen equaliter a nobis haberi. Hanc magister ponens querit. Vtrum hinc omnes virtutes habeat eas equaliter vel in equaliter. Ad qua questionem respondendo primo recitat circa hoc opinionem cui non videtur assentire. Et est opinio quorundam dicentium qd aliquae virtutes habentur magis aliquae minus ab hominibus ipsas habentibus sicut in Job viguit patientia. in David humilitas. in Moyse mansuetudo. in Abraham fides. Et etiam isti dicunt qd aliqui pnt plus mereri qd vna virtute qd p altam habeat vnam plenius qd altam. licet tamen nullas possint plus mereri qd p charitatem qd charitas pducit. Ideo ita vero ponit solutionem questionis veniens fm opinionem aliorum cui dicunt qd eo modo quo virtutes sunt simul in aliquo eodem modo sunt etiam equaliter. ita qd qd est par vel equaliter alteri in vna virtute. etiam est eisdem equaliter in omnibus. quod postea auctores. Aug. rident ad illud qd prima questio inducebat. s. qd aliquis se excellere alium in aliqua virtute: vni in fide. Abraham in patientia Job pcelleret. Illud dicit magister fore intelligendum qd vnum ad vsum actus interioris. s. fm qd vnus magis creuit actum vni virtutis qd actus altius in homini virtutibus magis pollebant in comparatione ad alios homines et non in comparatione ad alias virtutes. Et hoc iterum affirmat auctores. Ex quo concludit qd virtutes qd vnum ad substantiam seu essentiam habent sunt equaliter si equaliter habent. sed qd vnum ad actum vna habet magis qd alia. Et isto tamen non sequitur de dicit magister qd etiam peccata sunt equaliter. qd non equaliter sunt contra charitatem. sed vnum magis aliud minus. Tertia propositio est hec. Omnia precepta decalogi ad duo precepta charitatis referuntur et per vera dilectionem vel et primi adimplent. Hanc ponens querit quod illud possit esse verum qd in duobus preceptis charitatis de dilectione vel et primi lex pendet et propheta cum in lege et prophetis multa continentur ceremonialia mandata que iam cessauerunt. vt circucisio et cerimonie sacrificiorum que nec cessasse debuissent sicut nec charitas cessat. Ad quod respondet qd ex quo ceremonialia imposta fuerunt in figura futurorum. ideo aduentu veritate cessare debuerunt. Nihilominus tamen ad charitatem referuntur fm spalem intellectum que continent. qd patet ex hoc qd oia que sunt in lege sunt moralia sive ceremonialia. ad decem precepta decalogi referuntur. Et quibus cetera manant. Et eodem modo ipsa decem ad vno charitatis mandata tanq; ad suum finem referunt. quod auctores beati Aug. pulchre declarans affirmat. Et tamen in speciali.

De decem preceptis quomodo continentur in duobus mandatis charitatis.

Ed iam distributio decalogi que in duobus mandatis complet consideranda est. Habet enim decalogus decem precepta que sunt decalogi decalogi que sunt in prima tabula pertinet ad deum. s. ad cognitionem et dilectionem trinitatis. Septem que sunt in secunda tabula ad dilectionem proximi.

De primo precepto.

Primum in prima tabula

bula est. Non habebis deos alienos. non facies tibi sculptile neque omnem similitudinem etc. hec Origenes dicit esse duo mandata. Augustinus vni hoc enim ipsum qd dixerat non habebis deos alienos perfectius explicat cum p hiber colli figmenta. s. ydolum vel similitudinem alicuius rei. Quod duo. Origenes ita dicit distare vt ydolum sit qd nihil habet sile sui similitudo vero qd habet spem alicuius rei vt verbigra. Si quis in auro vel in ligno vel alia re faciat speciem serpentis vel auis vel alicuius rei. Et statuat ad adorandum. non ydolum sed similitudinem fecit. Qui vero facit spem quam non vidit oculus et animi sibi finxit. vt si quis humanis membris caput canis vel arietis formet vel in vno habitu hominis duas facies. non similitudinem sed ydolum facit. qd facit quod non habet aliquid simile sui. Ideo dicit apostolus qd ydolum nihil est in mundo. Non enim aliqua ex rebus constantibus assumit species sed quod mens ociosa et curiosa reperit. Similitudo vero est cum aliqd ex his que sunt in celo vel in terra vel in aquis formatur. Aug. vero ita exponit illud. Ydolum nihil est in mundo. in infirmitate aturas mundi non est forma ydoli. materia enim formatur deus. sed stulticia hominum formatur deo. Quecunq; facta sunt naturaliter facta sunt per verbum. sed forma hominis in ydolo non est facta per verbum. sicut peccatum non est factum per verbum sed est nihil. et nihil sunt homines cum peccant. Sed querit quod dicitur forma ydoli non esse facta per verbum cum alibi legitur. Omnis forma per verbum. Hoc autem a diuersis varie soluit. Quidam enim dicunt omnem formam. et quecunq; est a deo esse in quantum est. et forma ydoli in quantum est vel in quantum forma est a deo esse. s. non in quantum ydoli est. i. posita ad adorandum. In hoc enim non est creatura sed puerio creature. Sicut illud quod peccatum est in quantum peccatum est nihil est. et homines cum peccant nihil sunt. quod ab illo

Aug. 8 de e. cordis.

Quo ydoli nihil esse dicitur mundo.

Questio in fine positione per verbum omnia per facta sunt.